

[Handelsministeren.]

garanti til bygning af 12 skibe, var tallet i finansåret 1967-68 7, og i indeværende finansår er der givet tilsagn om statsgaranti til bygning af 5 skibe, hvorefter der kun resterer ca. 600.000 kr. af garantirammen.

Det er fortsat tanken kun at anvende 500.000 kr. pr. finansår til ombygninger og motorudskiftninger. En beløbsramme på 14,5 mill. kr. til garantier skulle muliggøre bygning af 10-12 enheder pr. finansår med statsgaranti.

Selv om den økonomiske fordel, der opnås ved at bygge med statsgaranti, set i forhold til lån mod bankgaranti, er relativt begrænset, viser erfaringen dog, at denne fordel kan være et afgørende incitament for en ordres placering ved dansk værft. Et af de mindre værfter, hvis ordrebeholdning er ved at være udtømt, har på det seneste afsluttet kontrakt om 2 nybygninger, men i begge tilfælde er kontrakten betinget af, at der opnås statsgaranti.

På denne baggrund har jeg fundet det rigtigt at fremsætte det foreliggende lovforslag, som jeg med disse ord tillader mig at anbefale til det høje tings velvillige og hurtige behandling.

Endvidere har jeg den ære for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om krigsforsikring af fast ejendom og løsøre.*

Lovforslaget svarer til et udkast, der indeholdes i en betænkning, der i 1966 blev afgivet af et af handelsministeriet nedsat udvalg.

Udvalget var oprindeligt et embedsmandsudvalg. Dette udvalg afgav i 1962 en foreløbig betænkning med udkast til forslag til en lov om opgørelse af krigsskader. Udvalgets opgave var dengang at overveje hensigtsmæssigheden af at gennemføre en beredskabslovgivning om dækning af krigsskader på her i landet værende fast ejendom og løsøre.

Udvalget fandt det hensigtsmæssigt, at der gennemføres en beredskabsordning vedrørende krigsskader, men der var i udvalget delte meninger om, hvorvidt der i en sådan lovgivning skulle gives regler for, hvorledes skaderne skal dækkes. Et flertal mente, at man burde nøjes med at opstille et administrativt apparat, der straks efter krigsskaders indtræden kan modtage anmeldelse

herom og foretage registrering og vurdering af skaderne. Flertallet mente derimod ikke, at der burde indføres en krigsskadeordning, der hviler på forsikringsmæssige principper, hvilket som bekendt var tilfældet for ordningerne under den sidste krig. Der er i betænkningen fra 1962 anført en række begrundelser for og imod en krigsforsikringsordning. Hovedbegrundelsen imod en forsikringsmæssig ordning er, at det må påregnes, at krigsskaderne under en eventuel ny krig vil blive så store, at en ordning efter forsikringsmæssige principper vil blive sprængt. Herudover blev det imod en forsikringsordning bl. a. anført, at en tilfredsstillende risikoberegning for de forskelligartede værdier ikke kan foretages, og at det forekommer rimeligt, at samfundet som helhed bærer krigens skader.

På baggrund af disse synspunkter udarbejdede det oprindelige embedsmandsudvalg det fornævnte udkast til forslag til lov om opgørelse af krigsskader, i hvilket der først og fremmest toges sigte på opbygningen af et administrativt apparat til registrering og bedømmelse af skaderne, medens det foresloges overladt senere lovgivning at tage stilling til, hvilke forholdsregler der skulle træffes med henblik på dækning af opståede krigsskader, herunder i hvilket omfang der af staten skulle ydes dækning for sådanne skader, og i hvilket omfang og rækkefølge dækning af skaderne skulle ske.

Udvalgets mindretal bestående af finansministeriets repræsentant ville foretrække, at der oprettes forsikringsordninger i lighed med ordningerne under den sidste krig. Mindretallet lagde herved bl. a. til grund, at det må betragtes som formålsløst at planlægge en ordning med henblik på den situation, at landet udsættes for omfattende krigsskader. Imidlertid mente mindretallet, at landets borgere må have krav på, at der med henblik på en eventuel krigssituation etableres en ordning, der giver dem mulighed for at sikre sig økonomisk mod tab ved skaderne i det omfang, en sådan ordning er praktisk mulig, og at dette krav kan tilgodeses ved, at der oprettes ordninger på gensidigt forsikringsmæssigt grundlag efter tilsvarende retningslinjer som ordningerne under den 2. verdenskrig.

Da det overvejende flertal af de organisationer m. v., der til handelsministeriet afgav